

ΚΥΡΙΑΚΟΣ Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Παράδοξος κόσμος

ΚΥΡΙΑΚΟΣ Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Παράδοξος κόσμος

διηγήματα

Παράδοξος Κόσμος

Συγγραφέας: Κυριάκος Δ. Παπαδόπουλος

Καλλιτεχνική Διεύθυνση: Χρύσω Παναγιώτου

Σχεδιασμός: Ειρήνη Δ. Κρητικού

Σχεδίαση Εξωφύλλου: Άννα Παπαδοπούλου

Copyright © 2014, Κυριάκος Δ. Παπαδόπουλος

ISBN: 978-9963-712-72-4

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή η μετάδοση του βιβλίου ή μέρους του με οποιοδήποτε μέσο και σε οποιαδήποτε μορφή χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Κυριάκου Μάτση 1, 6ος όροφος, 1082 Λευκωσία, Κύπρος

Τηλ.: 22 765 999, Φαξ: 22 765 909 | www.power-publishing.com

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Δολοφόνος σκιών.....	7
2. Ένα χαμόγελο για σένα.....	17
3. Η επιστροφή της Αφροδίτης.....	45
4. Ο σκοπός του θανάτου.....	67
5. Το χάδι.....	79
6. Η Εξομολόγηση του συγγραφέα.....	87
7. Το κορίτσι της θάλασσας.....	113
8. Ονειρούπολη.....	135

ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΣΚΙΩΝ

Μπορεί η έντονη επιθυμία να γίνει
πραγματικότητα;
Μπορεί η δύναμη της σκέψης να γίνει
κινητήριος δύναμη;
Έστω κι αν αρνούμαι να αποδεχτώ αυτές
τις ιδιότητες της σκέψης,
Εντούτοις μια τέτοια δυνατότητα με
αναστατώνει γιατί θα ήταν καταστροφική,
γιατί ποιος θα μπορούσε να δαμάσει τη σκέψη
και τις άτακτες επινοήσεις της;
Ποιος θα μπορούσε να σταματήσει τη σκέψη
να πληγώνει, να εκδικείται, να σκοτώνει;

ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΣΚΙΩΝ

Οι εικόνες από το παρελθόν έρχονται τακτικά στη
θύμησή μου σαν ένα ξεθωριασμένο, μισοκαμένο
τετράδιο με καρικατούρες. Μέσα από τον
ταλαιπωρημένο χρόνο, όπου οι αθλιότητες έχουν
φτιάξει βουνά από ξεχαρβαλωμένες αναμνήσεις
γιομάτες φρικιά και αποχαυνωμένους ανθρώπους, έχω
φτάσει σε ένα σημείο όπου αναμετρώ τους νικητές και
τους ηττημένους και δεν βρίσκω άκρη γιατί στο τέλος
είναι όλοι οι ίδιοι, ζωντανοί και νεκροί. Κι όμως οι
μακρινές εκείνες στιγμές έχουν απομείνει στη σκέψη
μου, έστω με εικόνες θολές και κουρελιασμένες κι
έχουν φτιάξει ένα παραπέτασμα, ένα τοίχο που χωρίζει
το παραμύθι από το έγκλημα. Θυμάμαι τη σκοτεινιά
εκείνου του υγρού, όπου έπλεα σαν ένας μυθικός
δύτης και δίπλα το συντρόφι μου να με ακολουθεί και
κάποτε να με σπρώχνει για να χωρέσουμε κι οι δυο.
Θυμάμαι τόσο καθαρά λες και ήταν χτες, λες κι ο θυμός
που με συνέπαιρνε κάθε φορά που τα κορμιά μας
συγκρούονταν σαν ακυβέρνητες βάρκες δεν
συνέβαινε πριν τόσα χρόνια, αλλά μόνο πριν μερικά

λεπτά. Χρόνια αργότερα προσπαθούσα να ξεχάσω, να πείσω τον εαυτό μου ότι αυτές οι εικόνες που αναβόσβηναν μέσα στο κεφάλι μου δεν ήταν θύμησες ενός πραγματικού παρελθόντος, αλλά διαβολικά σήματα σταλμένα από το βασίλειο ενός σατανικού σύμπαντος.

Ένα βράδυ ο πατέρας καθόταν στο μισοσκόταδο και μύριζε άνηθο, είχε μια αιθέρια σιλουέτα που χανόταν στο σούρουπο. Καθισμένοι όλοι στην αυλή, σιωπούσαμε απολαμβάνοντας το μυστήριο του σύμπαντος, η μητέρα έλεγε ότι άκουγε τους τριγμούς των ψυχών μας κι ότι έβλεπε του καθενός την αύρα να σκοτεινιάζει μόλις έκανε μια αμαρτωλή σκέψη. Τότε κανένας δεν γνώριζε ότι όταν με φώναζαν χαϊδευτικά «το διαβολάκι της γειτονιάς» έλεγαν τη μεγαλύτερη αλήθεια που ξεστόμισαν ποτέ στη ζωή τους. Εξάλλου η ίδια η μητέρα μου με κοίταζε με κάτι περίεργα μάτια, που μόνο εγώ καταλάβαινα, έκρυβαν μέσα τους την αλήθεια, προκαλώντας μου έτσι ένα τρομερό φόβο από τη γνώση αυτής της αλήθειας. Γεννήθηκα έτσι κι αλλιώς κάτω από παράξενες συνθήκες, πολλοί λέγανε ότι ήταν ένα μοναδικό φαινόμενο σε παγκόσμια κλίμακα, κάτι που έγινε μια φορά και που ποτέ, μα ποτέ και πουθενά αλλού δεν μπορεί πια να συμβεί. Ο γιατρός που με ξεγέννησε, θεοπάλαβος, θεομπαίχτης

αλλά και θεοφοβούμενο ανθρωπάριο κρατούσε το μυστικό του για πολλά χρόνια, μέχρι που δυο μέρες πριν τον θάνατό του δεν άντεξε και το φανέρωσε στον ιερέα της ενορίας, που πήγε να τον ξομολογήσει. Αυτός ο παπάς ήταν ένας ογκώδης αγριάνθρωπος με ολόμαυρα πλούσια γένια, οι τρίχες των οποίων σκόρπιζαν ασουλούπωτα κι άστατα προς όλες τις κατευθύνσεις. Τα εξογκωμένα ολοκόκκινα μήλα του προσώπου του λες κι έσπρωχναν τα μικρά του μάτια να χώνονται βαθύτερα μέσα στο λίκος, κάτι μάτια αεικίνητα, γιομάτα υπουλότητα, που κάτω από τα ολόμαυρα αγριωπά του φρύδια, λαμπύριζαν σαν μικρά κόκκινα κάρβουνα. Το μεγάλο του στόμα ξεχώριζε μέσα από τις ασουλούπωτες τρίχες ένεκα των μεγάλων χειλιών του, που όποτες άνοιγαν άφηναν να φαίνονται τα μεγάλα κίτρινα δόντια του. Αυτός ο παπάς ήταν ο φόβος και ο τρόμος των κατοίκων της περιοχής, καλύτερα να είχε κάποιος χίλιους διαβόλους για εχθρούς, παρά τον παπά Φυσανέμη για παρέα. Ο γιατρός, λοιπόν, βλέποντας ότι οι μέρες του ήταν μετρημένες, υπολόγισε ότι για να κερδίσει μια θέση στον ουρανό δεν κάνει να τα έχει με τον Θεό και τους αντιπροσώπους του στη γη, έτσι για να τους καλοπιάνει μολόγησε στον παπά Φυσανέμη το μυστικό του. Έσκυψε ο παπάς κι έβαλε το τριχωτό του αυτί